

85 ГОДИНИ
БРОНЕТАНКОВИ ВОЙСКИ НА БЪЛГАРИЯ
/ИЗСТРАДАНИ ПОУКИ ЗА ТАНКИСТИТЕ/

Втора книга

АВТОР: О.З. ПОЛКОВНИК ЯНКО РОШКЕВ

Книгата се очаква да излезе от печат през м.септември 2020 г. Тя съдържа 450 страници на задълбочен анализ и сравнимост на нашите и световни танкове.

Ето част от нея:

Подполковник Янко Рошков, командир на 9-а танкова бригада 1992-1995г.

Посвещение

Книгата е написана 104 години след първото бойно използване на танковете в света и 85-годишното използване на танкови формирования в България. Тя е опит по най-достъпен за читателя начин да се опише и подреди наличната информация за една от трите най-тежки и рискови професии в армията, след тези на военните пилоти и на подводничарите. Без отговор е въпросът – защо способностите на трите професии в Българската армия в началото на XXI век са подценени, а в света са в развитие?

Трудно е да се опише всичко за танковите ни войски от един човек. Ето защо се обръщам към отговорните фактори в Министерството на отбраната, които в определен момент могат да формират група от 3-5 изследователи за добросъвестно и честно написване цялата история на танковите ни войски на базата на изследвани документи.

Гордея се с непобедимото българско войнство, гордея се че избрах, служих и се посветих на танковите войски.

Свеждам глава пред подвига на загиналите 227 български танкисти и над 600 ранени по бойните полета на Втората Световна война. Прекланям се на десетките загинали и стотиците получили травми танкисти в мирни дни по стрелбищата, по местата за кормуване, при тревоги и учения и при обслужване на техниката. Това жертвено служение, техният подвиг е изява на най-висшата и безкористна любов и подвиг, който е богоподражателен. Защото, както свидетелства Сам Господ Исус Христос от страниците на светото Евангелие, "никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели" (Йоан 15:13).

Подкрепям с душата си мъките и униженията на напусналите бойния строй на танкистите, и с болка констатирам, че изчезването на живите участници усложнява предаването на паметта на следващите поколения.

Заставам твърдо зад всички служили и служещи танкисти. Защото всяка държава, която иска да има сигурна армия, трябва да има и танкове.

Вярвам, че настоящите и бъдещи танкисти ще се възползват от написаното в книгата, а ветераните ще си спомнят за достойната си служба и ще продължат да разказват за нея.

Убеден съм, че оторизираните лица от Въоръжените сили на Република България, мислят и полагат ежедневни грижи за наличните танкове, тяхното модернизиране, а защо не и закупуване на нови танкове, и разбира се за денонощното обучение на екипажите им.

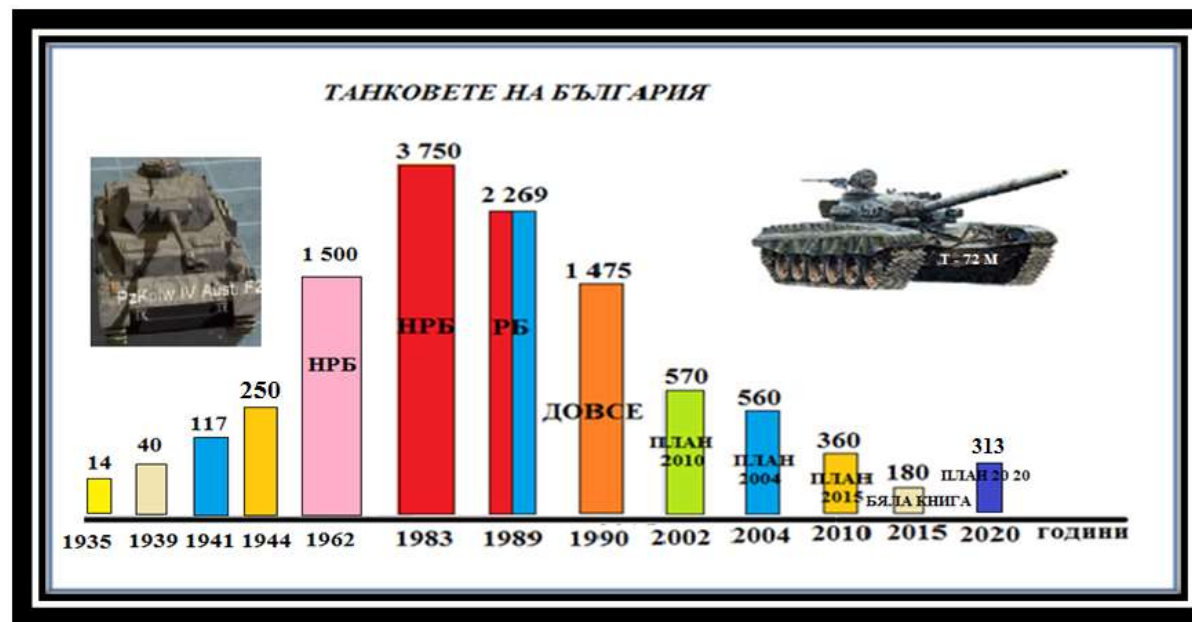
Увод

Читателю, в ръцете си държиш изстрадана книга. Мигът, в който историята се ограничаваше само с времето, в което живеем, отмина, за да отстъпи на създаването на мостове между миналото и бъдещето. Във всяко танково поколение е съхранен практически опит, получен от организационното изграждане, придобиването на бойни способности и участие в бойни действия и незабравими учения. Трудно е да бъдат събрани всички факти за танковите ни войски в една книга. По – лесно е да бъдат анализирани в различните им аспекти, за да се усети духът на времето и да се извлекът поуки за действие.

Условно, използването на танкове в армията може да бъде разгледано в три периода. Първият, от 1915 до 1950 година, е свързан с раждането на идеята за придобиването, използването и извеждането от въоръжение на

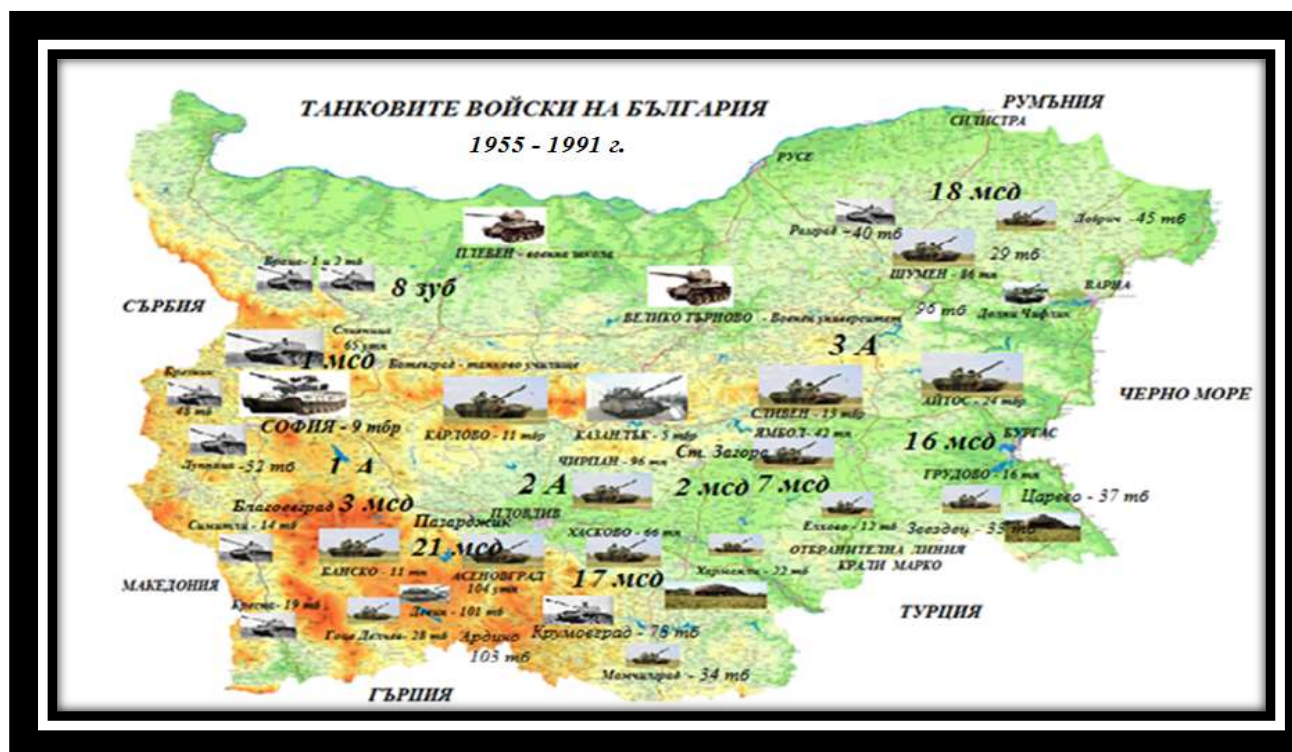
западноевропейски танкове. Вторият, от 1950 до 1989, свързан преимуществено с придобиването на огромно количество съветски танкове, когато България членува във Варшавския договор. И накрая, началото на третия период, поставено в края на 1991 г. до днес, в който броят на танковете е драстично редуциран, а тяхното поддържане до неотдавна беше пренебрегнато.

През всичките години три неща остават непроменени: наличието на танкове, ежедневната бойна подготовка на танкистите и мисията им за защита на земните пространства на България, която ще остане вечна.

В зенита на своето развитие между годините 1955 – 1991, танковите войски на България имат 3750 броя модерни за времето си танкове и 258 танкове и оръдия, вкопани като огневи точки.

В този период танковите формирования организационно са сведени в пет бригади, десет полка, тридесет и един самостоятелни батальона и три самостоятелни танкови роти. Отделно – по югоизточната ни граница – в седем батальонни укрепени отбранителни райони са вкопани последователно танковете и самоходните оръдия за първа среща с противника.

Всичко това, заедно с останалите родове войски и видове въоръжени сили, олицетворяваше славата, величието и мощта на България!

Армията винаги е по-силна, когато начело са непреклонни и отдадени на нея лидери. Такива имаше и ще има в танковите ни войски. Те служиха и служат честно на родината с голямата отговорност и грижа за хиляди или стотици хора. Поддържаха и продължават да поддържат боеготова техника и въоръжение за милиони и милиарди левове. За съжаление, мнозина от тези лидери, готови винаги да защитят България или да се притекат на помощ на съюзниците, вече не са живи, други напуснаха строя обидени, неразбрани и недооценени от обществото ни, но и с личната си убеденост, че са служили достойно.

Отново, за съжаление, към момента няма случай име на танково формирование или на заслужили и признати танкисти да е станало наименование на улици или площади, приносът им да е отразен по подобаващ начин от медиите, а уважението към делото им да е запазено за бъдещето.

Моля се и вярвам, че настоящите танкисти заедно с кметовете на общините ще поставят паметни плочи на ветераните танкисти и на закритите формирования. Моля се и вярвам, че ще поддържат броящите се на една ръка паметници на танкистите, а в музеите, надявам се, да се обособят достатъчно кътове на танкистите, които да напомнят на поколенията за тежката и всеотдайна служба на тези смели защитници на Родината.

Нека да помним думите на „бащата на американската литература“ Марк Твен, *че след години ще се чувстваме разочаровани от нещата, които не сме направили, отколкото от нещата, които сме направили.*

Танкови офицери от три поколения пред паметника на „Първа бронирана бригада“ – София 2015г.

Службата ми като офицер танкист обаче ме задължава да подреда и оставя на поколенията нагледна информация за миналото, настоящето и евентуално бъдещето на танковите ни войски, с която да се отговори на възникналите опасения от ветераните танкисти, че едва ли не всичко ще бъде забравено.

Убеден съм, че това е принос за повишаване на, да го наречем, „танкистките способности“ и обогатяване на тяхната история, тъй като танкове ще има още дълго. Двайсет години посветих на танковия строй, извървах стръмния и нелек път, стъпка по стъпка, като командир на плътни формирования – танков взвод, рота, батальон и бригада и то на легендарната, но вече несъществуващата, мощна и елитна Девета Горнобанска танкова бригада, в София.

В продължение на пет години събирах, анализирах, обобщавах и правех всичко това, което Ви предлагам в тази книга....